

ANNA-LEENA
HÄRKÖNEN
MYKKIEN PÖYTÄ

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Orava

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

Text and data mining prohibited.

© Anna-Leena Härkönen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2026

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-50739-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2026

Kiitos Minna, kiitos Ode!

1.

Hyvä Amalia!

Minulla on alkamassa suhde lupaavan miehen kanssa. Hän kuitenkin välttelee minua selvästi eikä halua sitoutua. Kaikki on jotenkin epämääräistä. Hän onkin horoskooppimerkiltään kalat, eikä kaloista ota millään selvää. En ymmärrä hänen mielentilojaan.

Minä olen yleensä se, joka soittaa. Se on nöyryyttävää. Ja minä olen yleensä se, joka puhuu. Hän ei halua paljastaa itsestään juuri mitään.

Kysyin jokin aika sitten, milloin ehtisimme tavata.

– Nyt on vähän kiireitä, mutta ilmoittelen, hän vastasi.

Mitä hän sillä tarkoitti? Onko se todellisuudessa tapa jättää minut?

Nimimerkki "Epätietoinen"

Hyvä "Epätietoinen"!

Miehet eivät tarkoita millään mitään. Ja joskus he tarkoittavat sitä, mitä sanovat. Ei heitä kannata analysoida. Miehellä saattaa tosiaan olla kiire, mutta tuo on mölö tapa ilmaista asia. "Ilmoittelen". Noin pomo sanoo sihteerilleen.

Kutsuit häntä lupaavaksi. Mitä merkitsee "lupaava"? Mitä hän on sinulle luvannut? Ja jos jotain onkin, pidä pää kylmänä.

Horoskooppimerkeillä ei ole väliä. Kaikki ovat samaa rupusakkia merkeistä riippumatta. Ja mitä mielentiloihin tulee, miehet ovat aina syyntakeettomassa tilassa. Muita tiloja on turha jäädä odottelemaan.

Eikä niitä tunteita kannata niin paljon tuijottaa. Mitä jos unohtaisit yhdeksi päiväksi, että tunteita on koskaan keksittykään? Voin kertoa kokemuksesta, että se on todella vapauttavaa. Raitistuva alkoholisti päättää, että "tänään en juo". Sinä päätät, että "tänään en tunne". Pidä tunneloma.

Mykkyys on yksi pahoinpitelyn muoto. Ehkä hän ei paljasta itsestään mitään, koska ei ole mitään paljastettavaa? Toisaalta, parempi mies, joka ei puhu mitään kuin mies, joka puhuu paskaa.

Tuo soittamattomuus tietysti murentaa naista. Minunkin elämästäni on suuri siivu mennyt siihen, että odotan miesten soittoja. Kuolleissa miehissä on montakin hyvää puolta, mutta paras on tämä: ei tarvitse miettiä, miksi ne eivät soita.

Amalia

2.

Minua pidetään juoppona. Se saattaa johtua siitä, että olen juoppo. Ei. Ei minua kukaan juoppona pidä. Eikä minään muunakaan. Olen lakannut olemasta.

Kello on vartin yli kolme. Vielä neljäkymmentäviisi minuuttia, niin voin aloittaa juomisen. Ennen iltaa ei saa juoda, ja minun iltani alkaa nykyään neljältä. Ei tippaakaan aikaisemmin. Joku järki täytyy elämässä olla.

Tilanteeni on tämä: työskentelin pitkään suuren lehtitalon vahtimestarina. Otin vastaan vieraita, annoin heille nimikortteja, huolehdin yleisestä viihtyvyydestä kuten takkatulen sytyttämisestä. Tekoäly ei osaa sytyttää takkatulta, joten sille en hävinnyt. Hävisin, koska olen syntynyt liian kauan sitten.

Sain potkut viisikymmentäkuusivuotiaana. Kyseisen lehtitalon imagoon eivät vanhat tantat sopineet. Ehkä teinit sopivat. Tai vauvat. Sikiöt. Siitä on nyt yhdeksän kuukautta. Saan ansiosidonnaista vielä sataviisikymmentä päivää, sen jälkeen putoan peruspäivärahalle.

Asun hyvin pienessä kaksiossa, jossa on ahdas keittiö. Ei yksi ihminen suurempaa tarvitse. Minulla on jonkin verran äidin perintöä säästössä pahan päivän varalle. Päätän, että se päivä ei ole nyt.

– Ota tämä seikkailuna, sanoin itselleni, kun minut erotettiin. Kokeile, miten vähällä voi tulla toimeen. Onneksi ei ole lasta elättävänä, ei ketään muuta huolehdittavana kuin itseni.

Toista on Konalan yksinhuoltajilla. He eivät seikkaile.

Haen läppärin ja alan täyttää työhakemusta. Saadakseen työttömyyskorvausta pitää hakea neljää työpaikkaa kuukaudessa. Mutta se on pelkkää pelleilyä. Ei tämän ikäistä kutsuta edes haastatteluun.

TE-toimiston virkailija varoitti kertomasta ikäänsä työhakemuksessa. Olisi kuulemma hyvä piilottaa kaikki iän paljastavat tiedot CV:ssä ja Linkedinissä. Mutta sehän olisi huijausta. Synymävuodestani minua ei ainakaan voi syyttää.

Kuvittelin tekeväni töitä yli eläkeiän. Mutta minusta tulikin markkina-arvoton nauta. Minulle pitäisi silti antaa mahdollisuus. Olen ahkera ja ajan tasalla digimaailmassa. En valita mistään. Olen myös ajoittain hauska, mikä on varmasti kova sana näinä vakavina aikoina. Pomojen ei tarvitsisi pelätä, että jään äitiyslomalle, koska minulla ei ole aikomusta lisääntyä. Enkä enää pysyisikään. Kuivuneet kohdut, niihin kannattaisi sijoittaa.

Tämän ikäisillä on myös paremmat hermot kuin nuoremmilla, jotka tulevat hulluiksi viiden minuutin välein. Emme pidä yhteenään sairauspäiviä. Meitä eivät pikkuasiat itketä. Mutta maailma ei ole enää entisellään. Nuoret neuvovat vanhoja eivätkä vanhat nuoria. Kissoille eivät maistu enää hiiret, ne syövät yksittäispakattuja cocktailpaloja.

Jotkut naiset ovat nousseet barrikadeille.

– Tavoitteenamme on muuttaa asenneilmapiiriä ja poistaa lainsäädännöstä esteet senioriosaajien työnsaannille, he kertovat.

Minut luokitellaan siis ”senioriosaajaksi”. Ei hyvä.

Ja: ”Kansantaloutemme ei kestä sitä, että alle 60-vuotias jää työttömyysputkeen ja siitä eläkkeelle.”

Minäkään en kestä sitä.

Suhteista voisi olla hyötyä. Mutta minulla ei ole tarpeeksi suhteita. Ei itseasiassa ollenkaan.

Vilkaisen kelloa. Minuutit matelevat. Juuri näin tylsää on varmaan eläkkeellä.

Nyt olisi aikaa vaikka mihin, mutta mikään ei kiinnosta, eikä mihinkään ole varaa. Paitsi lainakirjojen lukemiseen, mutta en ole pitkään aikaan lukenut ainuttakaan kirjaa. Pysin kuitenkin lähtemään kerran päivässä ulos talosta. Onneksi en piittaa taidenäyttelyistä, teatterista enkä matkustamisesta. Nuorena kyllä matkustin, mutta nykyään hotellien allasjumbpien jytke, kuumuus, ilmastointilaitteitten hurina, lentokenttien turvatarkastusjonot ja kaikki se muu säätö masentaishi.

Kuutta vaille neljä. Ei vielä, mutta kohta. Kaikki on hanskassa. Minä hallitsen tämän.

Vaihdan päivävaatteet yöpaitaan ja aamutakkiin. Otan lasin valmiiksi esille. Meillehän jankutetaan joka suunnalta, että pitääkää itsestänne huolta. Minä pidän itsestäni huolta näin.

Tasan neljä. Suljen läppärin. Otan viinipullon jääkaapista ja kierrän korkin auki. Luonnonkorkkiviinejä en enää osta. En jaksaviedä korkkivikaisia pulloja takaisin Alkoon. En myöskään juoniitä. Viininhimoni ei ole vielä niin suuri.

Kaadan lasin puolilleen ja hörppään seisten kylmää viiniä. Se täyttää kaikki suuni ontelot. Tämä on helposti päivän paras hetki. Tästä alkaa tulevaisuus. Täytän lasin piripintaan ja istun pöydän ääreen. Ensimmäisen lasillisen aikana en tee koskaan mitään muuta, keskityn vain elämykseen.

Äkkiä ei olekaan tylsää. Aika alkaa juosta. Kaikki ympärilläni pehmenee. Tavalliset asiat näyttävät äkkiä uusilta ja mielenkiintoisilta. Tuokin kirjahyllyssä tonottava kynttilänjalka herättää muistoja ja ajatuksia. Tunnen taas olevani lähempänä omaa itseäni.

Tarkennus: en halua saada päätäni sekaisin. Haluan vain, että elämä tuntuu siedettävältä. En juo humaltumistarkoituksessa. Mutta minkä sille voi, jos humala joskus yllättää?

Terveyyssisarten mielestä juon varmasti liikaa. Omasta mielestäni juon tarpeeksi. Liikun riskirajoilla, mutta kaikkeenhan liittyy riski. Terveyyssisarten mielestä emme oikeastaan saisi olla edes olemassa.

Otan siis oikeuden vaarantaa itseni. Niin kauan kun en vaaranna muita, kaikki on hyvin.

3.

Hei Amalia!

Olen viisikymmentäviisivuotias nainen, ja havahduin jokin aika sitten siihen, että kaikki vanhat rakastajat ovat alkaneet näyttää riihitontuilta. Sitten heräsi kysymys, että miltä minä itse näytän. En ehkä kovin hyvältä.

Puhuin tästä miespuoliselle kaverilleni. Toivoin hänen sanovan, että "sähän olet ikäisekses upea." Hän sanoikin näin: "Ystävä rakas, aika on jättänyt sinuun jälkensä, mutta iloisuutesi pelastaa paljon." Soitin heti seuraavana päivänä plastiikkakirurgiselle sairaanhoitajalle ja varasin ajan konsultaatioon. Halusin elää vielä vähän. Halusin itseni takaisin. Päädyimme Restylane-pistoksiin.

Pistosten ansiosta kasvojen juonteet ovat madaltuneet, mutta otsalla on ryppyjä. Näyttää siltä, että minulla on eriparinaama. Nyt harkitsen botox-pistoksia otsaan. Mutta riittääkö sekään? Alkaako tästä loputon kierre?

Yksi sukulaiseni kauhisteli, että en kai aio seuraavaksi tehdä "naamansiirtoa". Kuulosti siltä, kuin minulle siirrettäisiin jonkun toisen, kuolleen ihmisen naama. Hän tarkoitti tietysti kasvojen kohotusta.

Mutta vielä ei ole minun mielestäni veitsen aika, se tuntuu liian rajulta. Olen sitä paitsi luvannut pojalleni auttaa häntä taloudellisesti remontin tekemisessä. Sen lupauksen joutuisin rikkomaan, jos kaikki säästöt menisivät leikkaukseen.

Siskoni suree sitä, että jätän hänet yksin vanhenemaan. Hänen mielestään yhdenkään naisen ei pitäisi alistua ulkonäkövaatimuksiin, lähteä mukaan siihen sirkukseen. Minä taas en halua antaa periksi, vaikka olenkin epävarma. Restylane-piikkien ottamista ei ole vielä kukaan huomannut, minua on ainoastaan keuhuttu freesin näköiseksi. Leikkauksen joku huomaisi varmasti, ja sen myöntäminen hävettäisi.

Ja jos minua keuhuttaisiin leikkauksen takia kauniiksi, tuntuisi varmasti siltä, etten ole ansainnut kehuja. Entä mitä jos maksan tuhansia euroja leikkauksesta ja kuolen heti sen jälkeen? Eihän siitä haudassa iloa ole.

En myöskään kuvittele, että leikkaus tekisi minut onnelliseksi ja poistaisi kaikki ongelmani, mutta elämänlaatua se saattaisi parantaa. Ehkä löytäisin jopa uuden miehen? Mutta jos sitten löydän jonkun, tai joku löytää minut, olenko se enää minä?

Nimimerkki "Eriparinaama"

Rakas "Eriparinaama"!

Onnea valitsemallasi tiellä! Hyvin säilyneisiin ihmisiin on yleensä piikitetty säilöntäaineita.

Mutta nyt painava sana: älä ota huuliisi minkäänlaisia täytteitä. Niitä kalan näköisiä akkoja kulkee kaduilla jo aivan tarpeeksi. Ja botox on hermomyrky, joka luultavasti tekisi otsastasi luonnottoman sileän. Ihmisellä on oikeus olla välillä vihaisen näköinen. Tai oikeastaan koko ajan.

Mitä tulee eriparinaamaefektiin, niin siinä se pirullisuus onkin. Loputon suo, mikään ei riitä. Jos korjaa yhden kohdan, toinen alkaa kirkua vieressä rumuuttaan. Sama on sisustuksessa: jos ostaa uuden sohvan, kaikki sen ympärillä olevat huonekalut (ja ihmiset) alkavat näyttää kulahtaneilta. En halua mitenkään lisätä ehdinkoasi, mutta eikö kaulakin näytä silitetyn naaman rinnalla vähän oudolta? Ja kaulaan ei tietääkseni voi pistoksia ottaa. Pelkkä ajatus kauhistuttaa.

Anna otsasi olla ja elää omaa elämäänsä. Odota, että täyteaine lakkaa vaikuttamasta, ja saat oman, kokonaisen naamasi takaisin. Ellet totu siihen enää, on kohotusleikkaus yksi vaihtoehto.

Joihinkin asioihin ei auta kuin puukko. Mutta kasvojenkohotus on selvästi monelle kirosana. Miksi? Sehän on yhä sinun naamasi, mutta päivitettyinä versiona. Sinuunhan ei lisätä mitään, mitä sinussa ei jo ole, eikä sinusta oteta mitään pois. Palasiasi vain liikutellaan paikasta toiseen. Otsankin voi kuulemma kohottaa.

Olen kuullut joskus sanonnan: "Nauti naamastasi nyt, tulet kaipaamaan sitä kymmenen vuoden kuluttua." Tuossa voi olla perää. Mutta eihän se lohduta, jos tuntee kauhua joka kerta peiliin katsoessaan. Äläkä muuten ota selfieitä. Ihmisen ei kuulu kuvata itseään.

Ja lopeta kuoleman sureminen. Jos niin käy, olisit ainakin kaunis vainaja. Jokaisen pitäisi saada olla kerran kuolemassaan kaunis. Pojallesi voit sanoa: "Ensin remontoidaan äiti. Sitten on sinun kämppäsi vuoro." Leikkaushan olisi sinun oma julkisivuremonttisi.

Ai niin, se sisko. Sehän on hänen valintansa, jos ei tee itselleen mitään. Perässä voi tulla jos tahtoo. Hän toivoisi, että kaikki muutkin naiset alkaisivat rypistyä ja rapistua niin

kuin hän. Itsekäs toive. Sinun ei muuten ole pakko tunnustaa kenellekään, että olet ollut leikkauksessa. Jos joku kysyy, mitä toimenpiteitä sinulle on tehty, voit vastata: ”Minua on rakastettu.”

Sekin on hyvä kysymys, että saako uudella naamalla uuden miehen? Saako uudella naamalla mitään? Ehkä jonkinlaisen jatkoajan. Vähän niin kuin pallolaajennusleikkauksesta selvinnyt saa, kun ei potkaissutkaan vielä tyhjää.

Pohdit sitä, ansaitsisitko kehuja leikkauksen jälkeen. Miksi et ansaitsisi? Sinähän kävit läpi helvetin ja maksoit itsesi lähes leipäjonolaiseksi uuden naaman takia. Eikä se aikaisempikaan ulkonäkö ollut omaa ansiotasi.

Itselleni ei ole naamansiirtoa tehty. Tee sinä ensin, niin minä teen sitten. Sen jälkeen kasvoillamme on pitkään kevät. Kun se kääntyy syksyksi, voimme jo varmaan vanheta rauhassa.

Amalia

4.

Meillä ei ole avaimia toistemme koteihin. Näin voimme kuvitella, että tämä ei ole vakavaa. Soitan siis ovikelloa. Juha avaa. Hänen jalkojensa välistä syöksähtää virkeä terrieri, Tino. Se on Juhalla hoidossa hänen kaverinsa Ranen Aasian-reissun ajan.

– Päivää rouva! Juha sanoo ja halaa minua toverillisesti.

– Päivää.

Miten epäoikeudenmukaista, että nainen on loppuelämänsä rouva, jos on kerran käväissyt naimisissa.

– Sä et oo yhtään vanhentunu viikon aikana, Juha sanoo.

– Mun ei tartte, minä vastaan. – Sinä sen sijaan näytät nyljetyltä antiloopilta.

– Voisitko kuolla.

Juha hymyilee ja antaa minulle tietä. Hänellä on selvästi hyvä päivä. Aina näin ei ole, ja hän jää usein sairauslomalle. Vielä jokin aika sitten tunsin syyllisyyttä siitä, että olin enemmän kiinni elämässä kuin hän. Nyt olemme tasoissa. Minulta-kin meni puhti. Itse asiassa olisin viimeinkin ihannevaimo, jos olisimme yhä naimisissa.

– Valkosta vai punasta? Juha kysyy mennessään jääkaapille.

– Punasta.

Riisun kengät ja istun olohuoneen korituoliin. Tino hypää syliini. En ole suuri koirien ystävä, mutta tämä yksilö menettelee. Sen kuono tuntuu mukavan kostealta kämmenselässä.

– Pidetään ydinperheiltä, Juha ehdottaa ja ojentaa minulle pullean viinilasin.

– Pidetään.

Varsinainen ydinperhe: eronnut pari ja jonkun toisen koira. Maistan viiniäni. Se on aika tuhtia, eikä punaviini sovi kesään, mutta jotkut pitävät sitä terveydelle hyödyllisempänä kuin valkoviiniä. Siitä tulee vähemmän huono omatunto.

– Mulla on nauhalla yks leffa jota on kehuttu, Juha sanoo.

– Kunhan siinä ei ole liikaa rakkauskohtauksia.

– Ei niitä ole ollenkaan.

Yritän venytellä leukaani saadakseni oikean korvani auki. Se on ollut lukossa jo pari päivää. Mutta en minä halua enää ketään kuunnellakaan. Juha avaa television ja alkaa etsiä kaukosäätimellä tallennuksiaan. Elokuva löytyy, mutta hän pausettaa sen ja kääntyy minuun päin.

– Pitäiskö poiketa ensin sängyssä?

– Poiketaan vaan.

Kävelemme peräkkäin makuuhuoneeseen hoitamaan asiame, Juha edellä. Olemme saman pituisia. En uhkaa häntä silläkään alueella. Enkä ole aikeissa kasvaa enää senttiäkään. Ehkä jopa kutistun huomattavasti.

Juha vetää päiväpeiton pois. Koreografia sujuu samalla kaa-valla kuin ennenkin. Hän ei laukea sisääni, ei ole koskaan lauen-nut. Siinähan voisi vahingossa vaikka antaa toiselle itsensä. Tino pysyttelee koko toimituksen ajan hienotunteisesti poissa. Tai ehkä sitä pelottaa. Koiran näkökulmasta naiminen saattaa vaikuttaa järjettömältä. Ja sitähan se oikeastaan onkin.

Kun makaamme vierekkäin rypistyneellä lakanalla, Juha tarttuu käteeni ja vatkaa sitä niin kuin esittelisi itsensä.

– Kiitos, vanha kuoma!

– Kiitos!

Vanha kuoma. Se sanonta keksittiin koronan alkuvaiheessa, kun olimme eron jälkeen alkaneet taas tapailla. Aloimme siis tapailla, emme palanneet yhteen. Sillä tavalla ilmaisin asian muille. Yhteen palaaminen olisi ollut aivan liian noloa. Haimme toisistamme turvaa katastrofin keskellä, ystävinä. Yhtäkkiä kaikki oli anteeksi annettu.

Tiedän kyllä, että monet parit, jotka olivat sinnitelleet yhdessä vuosikymmenet, saivat koronasulun takia toisistaan lopullisesti tarpeekseen. Meille kävi toisin päin. Kun olimme päässeet toisistamme irti, olikin taas helppoa alkaa olemaan yhdessä.

– Aina se tekee hyvää, minä totean ja suljen silmäni.

– Vaikka mähän en ole enää mikään alkuhärkä, Juha huomauttaa.

– Enkä minä neitsyt.

Nyt Tino uskaltaa hypätä seuraksemme. Se lösähtää Juhan jalkopäähän.

– Aattele, että tää on ilmaista, minä sanon. – Joku tässä maailmassa on vielä ilmaista.

– Niin, Juha huokaa. – Se on semmonen luonnon oma rohdoskaappi. Seksi.

Lepuutan hetken päätäni hänen kostealla rinnallaan. Tämän enempää emme toisiimme kajoa. Enkä minä tätäkään varsinaisesti tarvitse, mutta se on ihan mukavaa. Toisen ihmisen lämmän iho.

Korona. Pahimmasta hysteriasta ei oikeastaan ole kovin pitkä aika, mutta tuntuu kuin se olisi tapahtunut syvällä menneisyydessä, ja jollekin muulle.

Aluksi otin koronarajoitukset tosissani. Esimerkiksi kampaajalla käyminen oli laillista, mutta olin sitä mieltä, että vain umpi-vastuuttomat käyvät kampaajalla. Mitä väliä sillä oli, miltä näytti, kun maailma oli loppumassa? Näin yritin vakuutella peilistä killettävälle moppipäälle. Jos nyt tulisi uusi pandemia, en luopuisi mistään.

En voinut käsittää sitä, että elämä jatkui. Työpaikkani pysyi auki, lehdet ilmestyivät edelleen. Eivätkö esimieheni tiensivät, että kaikki olisi pian ohi? Markkinoiden uudet tuoksut, mitä niitä hyödytti esitellä? Tai huulipunasävyjä, eiväthän suut maskien takaa näkyneet.

Varauduimme Juhan kanssa pahimpaan. Hamstrasimme kaikkea valtavalla tarmolla, emme sentään vessapaperia, se olisi ollut moukkamaista, mutta talouspaperia. Säilykkeitä. Vesipulloja. Lääkkeitä. Viinaa. Jonotin rokotuksiin malttamattomana. En säälinyt yhtään, jos joku rokottamaton kuoli koronaan. Sitä saa mitä tilaa.

Alun perin meillä ei ollut tarkoitus jatkaa seksin harrastamista. Tai ainakaan minulla ei ollut. Mutta sitten lipsahti.

– Terve taas! Juha sanoi, kun löysimme itsemme ilman vaat-teita olohuoneen lattialta.

– Terve taas, minä vastasin alistuneesti.

Jotka Jumala on erottanut, voi vain korona yhdistää. Sen jäl-keen aloimme harrastaa asiallista seksiä silloin tällöin.

Vähitellen turruin virukseen ja lakkasin pelkäämästä. Juha sen sijaan alkoi pelätä entistä enemmän. Hän mässäili uutisilla ja esit-teli minulle loputtomasti kuvia joukkohaudoista ja shanghailai-sista, jotka ujelsivat nälkäänsä parvekkeilla. Siinä jäi jopa hänen lempiaiheensa ilmastonmuutos kakkoseksi.

Sitten tuli Ukrainan sota, ja hermostuin uudelleen. Hätä-varastojen kerääminen jatkui. Seurasimme sylikkään uutisia ja

vakuuttelimme, että kaikki päättyy hyvin, ainakin meidän kannaltamme. Aika pian sotaankin turtui, jopa Juha. Sotahan oli tuttu ilmiö, tappava virus ei. Korona olisi voinut olla Juhalle vaarallinen, koska hän oli diabeetikko.

Tauti ei näyttäydä kovin dramaattisena. Yksi insuliinipiikki päivässä, ja tien päälle. Kerran hänen verensokerinsa tosin oli laskenut liian alas, ja hän alkoi yökkäillä nukkuessaan. Käänsin hänet kyljelleen, kuten oli neuvottu. Näin hän ei tukehtuisi, jos oksentaisi. Nykyään en jää enää yöksi. Jos hän tukehtuu, niin voi voi.

Juha nousee sängystä, Tino pomppaa hänen peräänsä. Sen kynnet rapisevat parkettia vasten.

Kuulen jääkaapin oven käyvän. Tiedän, että Juha panee leipänsä päälle viipaleen suolakurkkua ja cheddarsulatejuustoa. Sen tietäminen tuntuu hyvältä. Ei tässä iässä tarvitse enää yllätyksiä.

Alkaa kuulua mikron huminaa, hän lämmittää leipää hetken. Itse en käytä hänen mikroaaltouunia, koska se näyttää teuras-tamolta. Muutenkin täällä on sotkuisempaa kuin minun kodisani. Silti tulen mieluummin tänne kuin pyydän hänet kylään.

Juha palaa voileipälautasen kanssa ja istuu sängyn laidalle syömään. Tarjoaa minullekin, mutta en ota.

Nuorena hän oli tumma ja mustasilmäinen. ”Niin kun suoraan Sisilian syövereistä”, äidilläni oli tapana sanoa ihailleen. Nyt hiuksissa hohtelee jo harmaa, ja silmätkin näyttävät jotenkin haalenneilta. Mutta kaunis mies hän on vieläkin. Vähän feminiininen, mitä en uskaltaisi hänelle koskaan sanoa.

– Meidänhän piti vanheta yhdessä, Juha sanoi tyrmistyneenä, kun avioerohakemus oli lähetetty.

Mutta näyttää siltä, että yhdessä voi vanheta näinkin. Ja ehkä tulee vielä joku, jonka kanssa voi nuoret.

– Jeesus mikä väsymys, Juha huokaa ja laskee tyhjän lautasen yöpöydälle.

– Ai?

– Asiakkaat sairastuttaa mut. Ne on niin vaativia, niin epärealistisia. Haetaan täydellistä soundia. Sitä ei saatana ole!

– Ei varmaan.

Juha myy, ostaa ja huoltaa käytettyjä äänentoistolaitteita Vintage Audio -nimisessä liikkeessä. Siellä myös myydään vanhoja vinyylilevyjä. Miksi ihmiset himoitsevat vinyylilevyjä juuri, kun niistä päästiin eroon? Miksi tehdä elämästä hankalampaa kuin se jo on?

Ja Juhan ongelma on siinä, että hän ei haluaisi myydä levyjä vaan levyttää itse.

– Tänäänkin taas yks vanha ukko tilitti mulle koko audiohistoriansa kautta aikojen. Juha jatkaa.

– Luennoi mulle asioista, jotka mä tiedän taatusti paremmin. Mutta mun pitää vaan nyökytellä ja myönteillä, vaikka teki mieli työntää nyrkki suuhun.

Juhan ääni kohoaa. Hänen hyvä päivänsä oli siis näin lyhyt.

– Sulla on sentään työ, minä huomautan.

– Joka stressaa mua helvetisti. Mulla on täysi oikeus olla onneton.

– Totta kai on. Niin ku meillä kaikilla.

– Jos joku voi näinä aikoina hyvin, se ei käy täysillä.

– Sä sanot aina, että ”näinä aikoina”. Sun mielestä kaikki ajat on huonoja.

– Mulla on nyt vaan joku kriisintynkä tässä.

– Niin.

Juha laskeutuu makuulle.

– En mä tiedä miten tän selittäis. Mä vaan olen jotain enemmän.